

چیزی که می ترساندش
یادداشتی از **محمود حسینی زاد** درباره شعله ور و چهار نقد دیگر از سینمای کریستن پترزولد

رنگنامه اخراجی ها
کارگران کارخانه نساجی بروجرد از قطع همکاری ناگهانی خود می گویند

واقعیات سخت اقتصاد
یادداشتی از **منصور بیطرف** درباره نامه اخیر وزیر اقتصاد به FATF

تثبیت دلار و جهش گوشت

گزارش میدانی و گفت و گویا کارشناسان از وضعیت بازار محصولات پروتئینی

گزارش پارلمان ۲۰۳

اعتراف دارویی مجلس

بررسی اظهارات قالیباف و نمایندگان درباره کمبود ۱۵۰ قلم دارو

سرمقاله

کدام مسئله را علاج کردید؟

رئیس محترم مجلس در اظهارنظری متواضعانه فرمودند که «حدود ۱۵۰ قلم دارو محدودیت عرضه دارو و در ۶۵ قلم دارو کمبود جدی وجود دارد... ما در هر مراسم عمومی مردم را دیدیم، مردم از وضعیت دارو گلّه داشتند و می گفتند تا همین دو ماه قبل اینگونه نبوده است... نتوانسته ایم به عنوان مجلس بحث دارو و مسائل درمان مردم را علاج کنیم... دو ماه دیگر به وزارت بهداشت برای رفع مشکلات دارویی فرصت می دهیم، اگر در این دو ماه شاهد تأثیر اقدامات وزارت بهداشت در زندگی مردم نباشیم، مجلس حتماً از ابزارهای نظارتی خود استفاده خواهد کرد... ابتدا باید متذکر شد که کاربرد ناتوانی در علاج کردن در اینجا مناسب نیست، بلکه باید گفته شود که نتوانستیم مانع از ایجاد مسئله دارو شویم. چون حل کردن، یعنی مسئله ای پیشتر بوده و حل آن به عهده دولت و مجلس جدید افتاده است و نتوانسته اند آن را علاج کنند، در حالی که چنین نیست، دارو مشکلاتی داشت ولی تبدیل به مسئله نشده بود، و وضعیت به نسبت عادی داشت. همکاران شما در مجلس و دولت با سیاست های خود آن را تبدیل به مسئله کردند؛ مسئله ای که نتوانستید و با ادامه این وضع هم نخواهید نتوانست که حل و علاج کنید. دوم اینکه آیا فقط مسئله دارو را نتوانستید علاج کنید یا هیچ مسئله ای را تاکنون نتوانسته اید؟ آیا می توانید سیاهه ای از مسائلی که علاج کردید را بفرمایید؟ فرزندآوری؟ فضای مجازی و اینترنت؟ حجاب؟ تورم؟ سرمایه گذاری؟ عدالت؟ فقر و نابرابری؟ اشتغال؟ مهاجرت؟ خودکشی؟ فساد؟ آلودگی هوا؟ ناترازی آب؟ انرژی؟ خشک شدن دریاچه ارومیه؟ فرونشست های زمینی؟ بهبود وضع زندگی مردم؟ خودرو؟ مسکن؟ قانونگذاری؟ نظارت؟ و... بدون تردید قریب به اتفاق این موارد در سه سال گذشته نسبت به پیش از آن بدتر شده که بهتر نشده و نکته مهم این است که با ادامه وضع موجود اعم از بی سیاستی و فقدان نیروهای شایسته و کارآمد، تمامی این موارد بدتر هم خواهد شد که بهتر نمی شود. در مورد دارو به دلیل سوءتغذیه ناشی از تورم و فقر در آینده با مشکلات بیشتری مواجه خواهیم شد. شما نتوانستید در زمان روحانی وعده هایی بی حساب و کتاب بدهید که اکنون زمان سررسید آنها آمده است. مجلس نه می تواند و نه حق دارد که خرج خود را از دولت جدا کند. شما کمتر از سه سال پیش به مرغ ۲۵ هزار تومانی اعتراض کردید. باید بفرمایید که اکنون و با قیمت نزدیک به صد تومان مابه التفاوت قیمت مرغ مورد نظر شما با قیمت بازار کجا رفته است؟ چرا آن حساب و کتاب را دوباره انجام نمی دهید؟ چرا بودجه مربوطه را برای همین کاری که خطا می دانید تصویب کرده اید؟ مسئله فقط دارو نیست، همه حوزه ها همین است. امروز اگر گزارش هم همین درباره گوشت را بخوانید، متوجه می شوید که اگر در دو سال اخیر بخش مهمی از مردم با گوشت قرمز خداحافظی کرده اند، متأسفانه تا بهار سال ۱۴۰۳ بخش دیگری از مردم نیز دچار این وضع خواهند شد.»

رهبری: وظیفه مسئولان حکومتی سنگین تر است

با تاکید بر نقش علما، دانشگاهیان و نخبگان برای به میدان آوردن مردم در حوزه های مختلف و از جمله انتخابات

روحانی: رای اعتراضی بهتر از رای ندادن است

فکر نمی کردم بعد از بیانات اخیر مقام معظم رهبری، این همه نامزد انتخابات مجلس را رد صلاحیت کنند. تأیید کردن ۱۱ هزار نفر عمدتاً از یک جناح چه تأثیری دارد؟ به جای ۱۱ هزار نفر اگر ۱۱۰ هزار نفر را هم از یک جناح تأیید کنید باز همان عده ای که قرار بود در انتخابات شرکت کنند پای صندوق رای می آیند و مشارکت را افزایش نمی دهد.

نگاه جامعه شناسی

وظیفه نیروهای مدنی در انتخابات ۱۴۰۲

حمیدرضا جلالی پور

استاد جامعه شناسی دانشگاه تهران

هیئت های اجرایی و نظارت نظر خود را درباره نامزدهای انتخابات مجلس دوازدهم اعلام کردند. نتایج اعلامی نشان می دهد که جریان حاکم دنبال یک انتخابات با مشارکت محدود و نتایج مطمئن است. در واقع، این جریان برخلاف اکثریت دلسوزان کشور مهمترین ضعف اش را چیزی به نام «شکاف دولت از ملت» نمی داند و معتقد است با همین «حکومت یکدست» و با همین «سیاست های داخلی و خارجی» می تواند مشکلات کشور را مدیریت کند.

گمانه زنی از میزان مشارکت

پیش بینی مشارکت مردم در این انتخابات از هم اکنون نیز میسر نیست. در دولت احمدی نژاد و به دست قاضی مرتضوی مراکز نظرسنجی غیرحکومتی تعطیل شدند و در دولت رئیسی نیز انتشار نظرسنجی های حرفه ای از سوی مؤسسه ایسیبا با اخلال روبه رو شده است و پژوهشگران از آگاهی از آمار رسمی و نظرسنجی ها محروم اند. نگارنده براساس رفتار انتخاباتی مردم در سال ۱۳۹۸ و شواهد غیرمستقیم دیگر فعلاً مشارکت مردم در کل کشور را حدود چهل درصد و در شهر تهران بیست درصد حدس می زند. اتفاقاً «تندروهای خالص گرا» با همین مشارکت پایین مردم آرامش بیشتری دارند، چون نتیجه برای آنها (یعنی مجلسی با اکثریتی خالص گرا) مهم است؛ نه تمیم شکاف دولت-ملت و درمان روند فقر پیش رونده در کشور.

آرایش سیاسی

اینک فرض کنیم چهل درصد مردم در انتخابات شرکت می کنند، حالا آرایش سیاسی در این انتخابات چگونه خواهد بود؟ چه نیروهای سیاسی و با چه برنامه ها و شعارهای با هم رقابت خواهند کرد؟ روشن است شرایط سیاسی ما در ایران مثل ترکیه نیست که هواداران بلوک قدرت (یعنی بلوک اردوغان) و مخالفان او (یعنی بلوک سکولار، دگراندیشان و سایر اقلیت های محذوف) با هم رقابت کنند و از برنامه های خود دفاع کنند (باید بپذیریم که ترکیه از حیث توسعه سیاسی از ایران جلوتر است). ←

نگرانان مشترک تهران - واشنگتن

کارشناسان همزمان با چهارمین سفر خاورمیانه ای **آنتونی بلینکن** از زمان جنگ غزه بررسی کرده اند: چطور منافع ایران و آمریکا در کاهش تنش منطقه ای با هم منطبق شده و آیا چشم اندازی برای همکاری دو طرف دیده می شود؟

گزارش دیپلماسی ۶۰۷